

Τὴν σεβαστὴν χορεύειν
 μὲ νόστιμ' ἀπορίων
 τὴν κούτσας στὰ μάτια.

Κι' ἴδων αὐτὴν μετ' αἰκτιρισμῷ
 κατέβη τὴν ὁδὸν Ἑρμού
 κι' ἐπὶ γὰρ σὰ κομμάτια.

Παρόν και' ἕκαστ' νηπιός,
 παρὼν και' ἕκαστ' τρώγων
 κι' ἔγω μετροῦσα οὐκ ἐπιτικός
 τῆς μύγαις τῶν ἀλόγων.

Παρόντας κι' ὄσοι προσπαθοῦν ν' ἀρπάξουν τὸ βραβί' μας
 και' λιπαρίμους, προσαινοῦν τὴν ἰσχυρὴν τὴν Θρόνο,
 τριγυροῦσαν, βρε' Περικλῆ, και' φερματοῦ' δικαί' μας
 κι' ἐπιώτατον τὸν Ἀ' Ἀφενταλ' περὶ πάντων τὸν Βασιλεῖο.

Και κάποιος βασιλοειδεῖς
 ἐζητήσαν μετὰ σπουδῆς
 τὴν γενεὰν αὐτοῦ.

Κι' ἔβρισαν λίαν συνταξίς
 πῶς ἦεν ἄξιος κι' αὐτὸς
 νὰ γινῶ βασιλεῖο.

Φερματοῦ' βρε' βλάστη,
 τοῖς ἔβουε' ἀπὸ τὸ ἔλεον
 τρενήρεις πατριώται.

Και μὲ κεφάλι σὸν τρελλῆς
 ἢ Ρωμησοῦν' ἢ προσηφίης
 ἐνετρανοῦσθ' τότε.

'Ἡ ὅλα' τῆς, βρε' Περικλῆ, τὸ κληθὸς συνεκίνα...
 βαρδὰ' ἐμπρός, ἐφώνασε τὸ στόμα τοῦ Βασιλέου,
 κι' ἐμπήκη μὲς σὺν καφρενί κι' ἐκάθισε κι' ἐκάλει
 σκιάδης κι' ἀσπαρκος σχεδὸν ὡσὰν αὐτὰ προγόνου.

Ἐκαί τοὺς ἐπιώταξ' καλὰ
 κι' ἔτσι τοὺς ταπε' στρογγυλά.

'Ἐκάματα πολὺ καλὰ σὲ καφρενί νάλθητε
 και' περὶ τῶσων σεβαρῶν ἔδη νὰ συσκαρῆθητε.
 Πρὸ τῆς Συντακτικῆς τὰ γένετὰ μου κλίνω...
 κι' ἔγω τὸ κάθε ζήτημα' σὺν καφρενί τὸ λύνω.

Ὁ κόσμος ἀς ἐνθυμηθῇ
 τὰ τροπία τὰ τόσα,
 κι' ἂν οὐκ ἐτροχίετ' οὐκ
 ἰγὼ τροχίω' γλώσσα.

Μὲ τούτῃ κάθε μου παιδί νυχθημερὸν κακίετ'
 τοὺς ἀρπαγας και' τοὺς θρασεῖς,
 κι' ἡ γλώσσα ἔβρετ' και' οὐκ
 πῶς ἂν δὲν ἔχῃ κάκκαλα, μὲ κάκκαλα τοκίετ'.

Μ'αὐτὴν μιλῶ, μ'αὐτὴν λαλῶ, μ'αὐτὴν ἐμπνέω πνεύματα,
μ'αὐτὴν ἀνοίγω στάδια προόδου καὶ τιμῆς,
κί' ἂν ἄλλα κινήτοποιον ἀράμαδες καὶ σπρωτάματα,
ἐγ' ὅμως κινήτοισιν τοὺς γλωσσικούς μου μῦς.

Κυττάξετε τὴν γλῶσσα μου... τί τρόμος σὺν τὴν λύσω...
μ'αὐτὴν κτυπῶ, μ'αὐτὴν νικῶ, μ'αὐτὴν καὶ καταπλήσσω.
Σὲ Δύοι καὶ σ' Ἄνατολὴ τὴν δείχνω γιὰ φρόδρα,
μ'αὐτὴν ὁ γέρο διαβόλος σὰς πέρνει τὸν πατέρα.
Ἐγὼ γιὰ γλῶσσα χάνομαι, γιὰ ῥήτορας πεθαίνω,
καὶ γιὰ κουβέντα κουτουροῦ σχίζω τὴν γῆ καὶ μπαινῶ.

Ἐγὼ μ'αὐτὴν ἀδύνατη δὲν φαίνομαι καὶ ψόφια,
μήτε παραγωνερίζομαι,
κί' ἐπάνω της στριβίζομαι
καὶ βγάξω γιατροσόφια.

Γλῶσσα μὲ τόσον παρελθὸν καί-μὲ παρὸν καὶ μέλλον,
γλῶσσα γλωσσῶν καλλώπιμα καὶ καύχημα ρητόρων,
ποῦ μὲ ραγδαῖον χεῖμαρρον καὶ πλήμμυρον αἰθλων
ἀγόνους γονιμοποιῶν κολάδας προπατόρων.

Γλῶσσα, ποῦ μὲ τὴν ρώμην της τὸ δίχου μου γυρεύω,
γλῶσσα, ποῦ μὲ τὸ κράτος της στρατάρχας μαγειρεύω,
γλῶσσα, ποῦ στόλων καὶ στρατῶν καρποφοροῦν στελέχη,
καὶ σκούζω γλωσσάει, βρὲ παιδιὰ, γιὰ ἀπόνχημα ποῖος ἔχει;

Γι' αὐτὴν παντοῦ καὶ πάντοτε μὲ λὲν γλωσσικοπάνα
καὶ δίχως ἀερόστακα πετῶ κί' ἀεροπλάνα,
κί' ὕπνευθμίζω διαρκῶς σὲ κάθε Καγκυλάριον
τὴν πτήσιν τὴν Ἰκάρειον.

Γλῶσσα, φρονιμῶν στήριγμα, βλακῶν καὶ παραφρόνων,
γλῶσσα, ποῦ μένει δύναμις τοῦ γένους τοῦ κλεινοῦ
ἀφ' ἧς συγμῆς ὁ πάλαι Ζεὺς κατέρριψε τὸν Κρόνον
κί' ὁ Προμηθεὺς ὑπέκλειψε τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ.

Καὶ τώρα σὲς, ποῦ λέγεσθε πολὺ ὄρεκα μουλιά,
κυττάξετε παρακαλῶ τὴν γλῶσσα μου καλὰ,
κί' ἂν ἀτσαλῆ κί' ἀκάρτη τὴν βρίζετε σημαίνει
πῶς εἶμαι πάλι σήμερα κακοστομαχαιομένη,
γιατὶ παράφαγα ξανά
μὲ πεινα φατακούλα,
κί' ἐρήχτηκα σ'ὸν Κορβανά
κί' ἐδούλεψα ρεμουλά.

Κυττάξετε τὴν γλῶσσα μου, τοῦ κόσμου διπλωμάται,
καὶ πάντοτε παρακαλῶ μὲ μοῦ τὴν ἐκτιμᾶτε.

Γλῶσσα, ποῦ κόσμον ἐξασκᾶ
σ'ὸ τρώγειν ὀλοένα,
κί' ὄλο φουσκόνει σὰν ἀσπί
μ' ἄντερα φουσκούμενα.

Γλῶσσα, ποῦ γίνεται καθὲς ξεροκαμπίας κύριος
κί' ἀνάξιος σταφάνου,
γλῶσσα, ποῦ μέλλει μὴ γιανῆ νὰ τὴν κινήτηριος
παντὸς ἀεροπλάνου.

Γλῶσσα, ποῦ θάναι τρομερὸν ἀδικήμα καὶ κρίμα
νὰ μὴ σὴν βοηθήσεται,
ἀνοίξω δὲ τὸ στόμα μου καὶ τοῦτο παραχρήμα
μὲ πνεῦμα πληρωθῆσεται,
καὶ κλαύσει τὸ κηφηναρῶ τοῦ θεοῦ πολυτίθρου
ξηρότερον σκελέθρου.

**Τέλος τῆς ὀπτασίας
τῆς ὄντως ἐξαιτίας.**

Εἶπεν αὐτὰ τὸ καύχημα τοῦ κόσμου τοῦ γγίνου,
κί' ἀμέσως ὁ σερ' Ἐθουαρὸ ἀπὸ τὴν Ἀλιόνα
τὴν μνήμην τοῦ φιλέλληρος ὑπαρτιμῶν Ἐλγίνου
ὀλόκληρον ἐξήγησε τὸν μέγαν Παρθένονα.
Κί' ὁ Μπόλωβ νέον ἔλεγχον, κί' ὁ Ρώσος γιὰ χατήρι
τῆς Ἐκκλησιαίς ἐξήγησε καὶ κάθε μοναστήρι.

Π. - Ἄμ' ὁ Τόντι;

Φ. - Τίποτα δὲν ἐξήγησε, καθότινα,
μὰ πῆγε σ'ὸν θανάπουλο κί' ἐπῆρε μακαρόνια.
Ὁ μὴν κί' ὁ Γάλλος σὺν φυλῆ πασῶν εὐγενεστέρων
τίποτα δὲν ἐπῆρε,
βρὲ Περικλιέτο χῆρε,
ἀπεναντίας ἄφησε Γαλατικὸν ἀέρα.

Κί' ἀφοῦ σιγῶντες ἤκουσαν τῆς γλώσσης μας τὸν ληρον
κί' ἐπὶ τῶν ἱματιῶν μας ἔβαλαν νέον κληρον,
πῆγαν τὰ ΙΙ α ν α θ ῆ ν α ι α ν ἄδου τὰ πνευματώδη,
ποῦ τὴν Ἀθῆνα σήκουσαν κί' ἐρέτος εἰς τὸ πόδι.

Κί' ἀνακατεῦθησαν κί' αὐτοὶ μ' ἡμᾶς τοὺς φαρτυτοῦς,
κί' εἶδαν τὸ νέο θηλοκό, ποῦ δὲν γροακᾶ μουρέλια,
ὁ δὲ Σιγγῶρ μὲ δίστυχα τοὺς ὕμνησε κί' αὐτοῦς,
καὶ κάθε Καγκυλάριος λιγώθηκε σ'τὰ γέλοια.

Κί' ὁ Πι Δημητρακόπουλος τοὺς πῆρε βρὲ φωρίτη,
καὶ τὸν Κ ω λ ε τ ῆ πῆγανε νὰ δοῦν τὸν μακαρίτη,
κί' ἄκουσαν φέμματα πολλὰ κί' ἀπὸ τὸ στόμα τοῦτου
κί' ἱστοδοῦσαν νὰ μίμηθουν σὺν ἡμῖν τὴν μαίμου του.

Μὰ πῆγαν καὶ σ'τὴν Φωτεινὴ τὴν Σάντηρ τοῦ Γρηγόρη,
δραμα μὲ τέχνη περισσὴ καὶ μὲ μικροῦλα κέρη,
ποῦ πῆγε καὶ γκρεμιστηκε γιὰ κάμπονον ξεκουσιάρη
καὶ τὸνομά της κ' ἔκασος μὲσ' σ'ὸ Καλαντάρι.
Κί' ἀνέκραξαν ἕμφωνον κί' οἱ πρώτοι τὸν ἐν τέλει
μπράβο καὶ σ'ὸν Ξενόπουλο, μπράβο καὶ σ'τὴν Κυδέλη.

Κί' ὁ κόσμος ὁ θεατρικός ἐξίστατο κί' ἠπόρει
γιατὶ κί' οἱ Καγκυλάριοι δὲν τάχουν ἀυστά,
κί' ὁ Χρηστομάνος πιάστηκε μαζί μὲ τὸν Γρηγόρη
ποῖος πῆρε περισσότερα τὸν δὺν ποσοστά.

Τέτοια ποῦ λὲς ἀλλόκοτα κί' ἄλλα τῶν ἄλλων εἶδα,
καὶ τὸ πρῶτ' σὺν ζῆντησα μὲ μάστιγ' σὺν γαρδῶ
βλέπω καὶ σὲ πῶς μ' ἔδραρες, κί' ἔννοησα βρωμιάρη,
πῶς ἔντερο δὲν ἦτανε μονάχι τὸ στήλιαρι.

Μαὶ καρμῶσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγουσ ἀγγελίας.

Ἀχιλλῆος Καραθία Κ α λ ι ρ ρ ὲ, τραγυθία,
ποῦ τὴν διακρίνει πάθος, χάρις, γλῶσσα, καὶ παιδεία.